

Slovo k povzbuzení na neděli 6. července 2025, na **14. neděli v mezidobí – C**
Biblická čtení: Iz 66,10-14c; Ž 66; Gal 6,14-18; Lk 10,1-12.17-20

Milé sestry, milí bratři,

dnešní relativně dlouhý **evangelijní** úryvek má **dvě** části: Svědectví o **vyslání** dvaasedmdesáti učedníků a svědectví o jejich **návratu** a rozhovoru s Ježíšem. Jistě by stála za zastavení řada **momentů** tohoto evangelia, například už jen detail, že Kristus posílá učedníky «před sebou po dvou» a ne jako solitéry. Ale zkusme se společně zastavit snad jen nad **třemi** z nich:

Nejprve nad Kristovými slovy o **navracení se přání pokoje**, když není přijat, a následném **vytrásání si prachu** z opánků: «Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám... Když přijdete do některého města a nepřijmou vás, vyjdete do jeho ulic a řekněte: „I ten prach, který se nám ve vašem městě přichytil na nohou, vám tu setřásáme“».

Pak nad **mocí šlapat** na hady a štíry a **přemáhat** nečisté duchy, nad mocí, kterou Kristus své učedníky vybavuje a oni ji vykonávají: «Dal jsem vám moc šlapat na hady, štíry a přemáhat všechnu nepřítelovu sílu... Podrobují se vám duchové».

A **nakonec** se zastavme nad onou **ještě větší radostí**, kterou mají učedníci mít z přebývání s Pánem Ježíšem: «Spíše se radujte z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebi».

Jak tedy snad rozumět slovům, že **pokoj se vrátí** k učedníkům, když se nenajde nikdo, kdo je ho hoden a schopen přijmout, a že učedníci si mají při nepřijetí **i prach ze svých botou** vysypat? Jistě existuje celá řada výkladů...

Jeden z nich může vyjít z biblického vnímání **moci žehnat**. Ta může být člověku vždy jen **svěřena**, člověk nemůže mít neomezenou moc žehnat jako Bůh. Už ve Starém Zákoně tomu tak bylo. Proto třeba patriarchové směli jen jednou dát své otcovské požehnání, vzpomeňme třeba na Jákoba. Anebo na proroky, kteří se museli ptát Hospodina, komu požehnat a komu ne. Omezená moc žehnat proto s sebou přináší někdy i **neúspěch**, jen Bůh sám je všemocný.

Něco takového platí i pro **Ježíšovy učedníky**. Pokud jde o nadpřirozené schopnosti, zejména **o svátostnou moc**, tak ta jim je jen svěřena, jsou jejími **správcí** a nikoliv vlastníky. Navíc i ostatní dary, talenty, mající sloužit k přibližování Božího království, jim byly také jen svěřeny. Mají je užívat dle Boží vůle.

Ani v jednom z případů, dokonce ani u těch nadpřirozených darů, si však učedníci **nemohou myslet**, že budou mít vždy **úspěch**. Nebudou. Všechny **Boží dary** a přítomnosti se v tomto světě totiž halí do **elementů** nedokonalého **stvoření**, které nedovolí Bohu se projevit v jeho absolutní moci. Respektive **Bůh** ve svém podivuhodném úradku, zdá se, **respektuje limity stvořeného**, do něhož stále znovu sestupuje, a to i v projevování své absolutní moci.

Taková je přeci i **zkušenost** dokonce s Boží svátostnou přítomností, která je ve světě největší možnou. Taková je rozhodně zkušenost se všemi ostatními Božími přítomnostmi. Navíc je zde ještě **lidská svoboda**, kterou i Boží všemohoucnost, věříme, chce **respektovat**. Pro to všechno **nemohou** mít učedníci **vždycky úspěch**, ani **my** jej nemůžeme mít. I to je dobré si připomenout.

Připomínka, vědomí **limitů** vlastního lidství, pochopitelně **nemá** být nějakou výzvou **k lenosti**, anebo ke **skouposti** ve snaze obdarovat druhé, k nějaké sobecké **ochraně** pouze **sebe**, k urputnému hájení sebe sama, svých zájmů, svého času k sobecké **ochraně** pouze **sebe**, k urputnému hájení sebe sama, svých zájmů, svého času. A už vůbec ne k ochabnutí ve svátostné službě u těch, kterým, nehodným a slabým, je svěřena.

Ježíšova slova spíše chtějí být jen pozváním **k pokornému realismu**, že prostě **nezvládneme všechno**, neboť nejsme bohové, že všechno po nás Bůh asi ani nechce, že se musíme učit také **vážít své síly** a možná si i – v praxi – umět někdy **odpočinout**. A že se musíme umět připravit také na **neúspěch**, na nepřijetí, ať už bude chyba na naší či druhé straně. A přitom nepřestat

ve snaze konat Boží dobro. Pokorný realismus by nás tak měl možná povzbudit v závislosti na vztahu s Bohem...

Moc šlapat na hady a štíry – další velká metafora – má velmi blízko k **moci vyhánět zlé duchy**. Specificky se sice opět týká **apoštolské** služby učedníků a svátostné služby jejich nástupců. Ale **nějak** se zase vztahuje i na **všechny** křesťany, na všechny lidi dobré vůle.

Co tedy snad znamená tato moc šlapat? Jednoduše; posláním **přemáhat zlo**, snažit se vyhánět zlo z mezilidských vztahů a ze světa, postavit se různým hadům a štírům. **Dobrem a láskou**.

Vzít takový úkol za svůj **není málo**, je jedním z rozměrů nechání se Pánem Ježíšem vyslat jako **Boží dělník, Boží dělnice** do světa, nést jeho **pokoj**, stát se **nástrojem** přiblížování se Božího království, nebe k zemi, Boha člověku...

To **vše** je dobré, všeho je potřeba, vše dává vnitřní **radost**, je-li vykonáno. Ovšem **největší radost** křesťana má spočívat v samotném **vztahu s Bohem**, s Kristem, v onom **zapsání jména v nebi**. Ne ve výkonu, dokonce ani ne ve spořádaném životě svatých (jsou-li tací), ale **ve vztahu**. Vždyť celá věčnost, **nebe**, není ničím jiným než **přebýváním ve vztahu s Bohem** a s ostatními blaženými.

I v tomto smyslu možná platí scholastický axiom, že *agere sequitur esse* (že „činění vychází z bytí“). Na prvním místě je bytí ve **vztahu**, pak až **činnost** pro tento vztah. Což platí jako pro **vztah s Bohem**, tak pro naše vztahy **mezilidské**. Prakticky a obecněji řečeno: **O vztahy** je třeba **pečovat** na prvním místě, o vztah **s Bohem**, s Pánem Ježíšem jakož i o vztahy **s druhými lidmi**.

A možná právě **léto**, čas dovolených a prázdnin, nám k tomu může a chce být dobrou **příležitostí**. K péči o vztahy, k uvědomění si jejich priority před všemi výkony, které zejména jim mají ostatně sloužit...

Milé sestry, milí bratři, z dnešního evangelia si tak můžeme odnést snad **trojí**:

Zaprvé připomenutí, že **nejsme všemocní**, že naše síly nejsou neomezené. Jen přijímající tuto skutečnosti můžeme být schopni s Boží pomocí ze sebe vydávat **maximum možného**, v prospěch lidí i Božího království, a to po delší čas. Zní to takřka jen jako poučka psychologická, ale možná i ji můžeme v dnešních slovech Pána Ježíše číst.

Zadruhé, že životním **úkolem** každého z nás – v prostředích, v nichž žijeme a do kterého jsme vrženi – je s Boží pomocí **přemáhat zlo, vyhánět je**. Třeba tím, že je nepošleme dál, že na ně odpovíme statečně dobrem. I to si můžeme představit pod **mocí šlapat** nad hady a štíry.

A **zatřetí**, že **vztahy** – s Bohem a lidmi a potažmo s ostatními živými tvory – jsou opravdu tím **nejdůležitějším**, protože Bůh sám v sobě je podstatným Vztahem, *relatio subsistens*, je Láskou, Trojicí. Vztah s Bohem je **zapsání jména v nebi**, vztah s lidmi je třeba **zapsáním jména v srdcích** a životech...

A možná krátce zakončíme **vzpomínkou** na dnešní svatou, kterou by liturgie slavila, kdyby nebyla neděle, na **svatou Marii Goretti**. Asi víme, že to byla mladá dívka žijící na přelomu 19. a 20. století v nesmírně chudém prostředí italského venkova poblíž Nettuna, že byla velmi zbožná, že ji chtěl jako dvanáctiletou zneužít mladík ze sousedství, že se mu sice ubránila, ale byla smrtelně zraněna a svým zraněním druhý podlehla. Její vrah, Alessandro Serenelli byl odsouzen na 30 let těžkého žaláře, ve kterém upadl do naprosté apatie. Měl však sen: Zjevila se mu Marie Goretti, jak mu odpouští. To ho natolik zasáhlo, že se zcela obrátil. Po propuštění z vězení dožil zbytek života kajícně a v pokoji jako zahradník v jednom kapucínském klášteře. Dochovalo se svědectví, že umírající dívka mu opravdu odpustila, před smrtí řekla knězi: «Ano, pro lásku k Ježíši usem mu odpustila, chci, aby byl se mnou v ráji».

Odpouštět, schopnost, která je nám všem lidem svěřena, je jedním z krásných **projevů šlapání po hadech a štírech, vyhánění démonů zla** ze světa. **Odpuštění**, jak ukazuje příklad sv. Marie Goretti, má Boží **smysl**, i přestože třeba již nemůže být vůči dotýčeným vysloveno...